

P E S M I

Gema Hafner

SLOVO

Jesensko je jutro. V globoko tišino
kaplja ščebetanje le lastovk na žlebu.
Osamljena tavam in v črno praznino srcá
mi sólze polzijo slovésa.
Sočutno me gledajo gola drevesa,
se sklanja nebó kot srebrna perut...

Moj dragi, bi planil na prag in razprl roké,
če slutil bi le, da odhajam ihté,
v slovo krizanteme zatikam v podboje?

Boš jutri zakrtilil nad breznom samote,
zazrl se vase in znova me vzljubil?
Vse dni te kljuvalo kesanje bo, da si izgubil
edino, kar v tvojem življenju bilo je res — tvoje...

NOCTURNO

Utrinek kot sólza pekoča
spolzi po polnočnem obličju nebá.
Stojim pod srebrikasto brezo,
ki najin je šotor ljubezni bilá...
V noč tiho kot vrisk iz srcá
si moje ime
in svoje ime
zarezal v belo mesovje lesa —
si vklesal oblubo:
za vedno le eno sva!

Osamljena tipam po deblu,
dotikam se črk,
ki zdavnaj že suhe so kot brazgotine
in tvoje ime,
ki iz prs mi privre,
poslednji je vzdih bolečine...
Srce je polagoma v njej skrepenelo,
predolgo je le od spominov živeló...

Otožna sem zdaj in vsa mirna,
po meni prši bel odsev mesečine —
kot temen se kamen si zdim
v naročju srebrne globine.